

ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ ОСВІТНІХ СИСТЕМ ВНЗ НІМЕЧЧИНИ ТА УКРАЇНИ

Сьогодні нікого не треба переконувати в необхідності отримання освіти. Більш того краще, якщо особа здобуває не одну вищу освіту. Рух до більш високого рівня освіти є одним із основних напрямів розвитку демократичного суспільства. В той же час високий рівень підготовки кадрів є першочерговою передумовою господарського та соціального розвитку суспільства, і на сучасному етапі розвитку національної економіки даний факт стає особливо важливим.

Після приєднання України до Болонської системи 19 травня 2005 року в норвезькому місті Берген на Конференції міністрів країн Європи, наша країна обрала активний курс на реформування вищої освіти з метою відповідності рівню Європейських країн. Україна та ЄС, на даний час, реалізують науково-технічні та освітні програми.

Співробітництво між Україною та ЄС у галузі науки, освіти та технологій розвивається в різних напрямках та на умовах, що базується на співробітництві та конкуренції. Система освіти в кожній країні, не залежно від її розвитку, повинна постійно вдосконалюватись організаційно та в плані змісту, повинна більш оперативно реагувати на сучасні та перспективні потреби розвитку суспільства. Кожна країна має свої підходи до будови та організації вищої освіти, і розвиток національних ВНЗ має відбуватися з врахуванням досягнень та проблем розвитку інших країн світу. В даній публікації ми здійснили спробу порівняти освітні системи ВНЗ Німеччини та України. основні відмінності в організації навчального процесу приведені в таблиці 1.

Також порівняльний аналіз був здійснений за наступними критеріями: чисельність вищих навчальних закладів, організація підготовки кваліфікованих фахівців, фінансування освіти, чисельність вищих навчальних закладів. Отже, у Німеччині функціонує 318 закладів вищої освіти різного рівня, які в свою чергу розподіляються на: звичайні, загальноосвітні педагогічні, теологічні, мистецькі, технічні та спеціалізовані ВНЗ. В той час, коли в Україні сектор державної форми власності включає 232 вузи III-IV рівнів акредитації та 514 закладів I-II рівнів 517, в тому числі сектор приватної форми власності налічує 126 вузів III-IV рівнів акредитації і 76 – I-II рівнів.

Таблиця 1

Порівняння систем вищої освіти України та Німеччини

<i>Вітчизняна система вищої освіти</i>	<i>Німецька система вищої освіти</i>
Контрольоване навчання студентів	Самостійне навчання студентів
Зовнішня мотивація(отримання гарних оцінок)	Внутрішня мотивація(отримання знань)
Отримання теоретичних знань та навичок	Орієнтація на вміння застосовувати набуті знання та навички
Викладач у ролі експерта	Викладач у ролі радника
Мінімум 25 % вибіркового дисциплін у навчальному плані студента	Студент постійно обирає дисципліни, які хоче вивчати
Оцінювання викладачем успішності студента	Оцінювання не лише успішності студента, а й отримання постійних відгуків від студентів про обраний курс
Поділ студентів на академічні групи	Поділ студентів на групи відповідно до обраних дисциплін

Вищі навчальні заклади Німеччини включають в себе 274 спеціальності, що задовольняє потреби всіх сфер життя країни, а вища школа України має 76 фахових напрямів і 584 спеціальностей, це вдвічі більше ніж у Німеччині. Проте надмірна кількість спеціальностей вважається проблемою вищої освіти України.

* Науковий керівник – Дудник О.В., к.е.н., ст. викладач

Щодо фінансування освіти, то ВНЗ Німеччини фінансуються центральним районом на 6 %, а іншими районами – на 86 %; близько 8 % університетського фінансування здійснює приватний сектор. Вища освіта на 90 % є державною, що свідчить про високий економічний рівень країни і її зацікавленість в цій сфері суспільного життя. Саме через це щорічний приріст кількості студентів становить 40 %.

Фінансування ВНЗ України зазнала деяких проблем через нестабільну економічну ситуацію. Тому кожен другий студент є інвестором системи вищої освіти.

У відсотках це виглядає так:

– у вузах I-II рівнів акредитації 51,3 % студентів навчаються на кошти державного бюджету, 35,5 % – на кошти фізичних і юридичних осіб та 13,2 % ін.

– у вузах III-IV рівнів акредитації 54,9 % студентів навчаються на кошти державного бюджету, 43,0 % – на кошти фізичних і юридичних осіб та 2,1 % ін.

Отже, структура освітніх систем розвинутих країн світу має ту особливість, що з погляду соціально-економічної основи власності на основні фактори виробництва освітніх послуг – вона є двосекторною. Україна та Німеччина належать до Болонської системи вищої освіти, проте мають деякі відмінності у своїй структурі. Але це залежить, передусім, від типу економічної системи країни та впливу інституту національної історичної традиції.

Література.

1. Закон України № 911-VIII від 24.12.2015 р. «Про вищу освіту» // Відомості Верховної Ради, 2016. – № 5. – ст. 50.
2. Макаренко Т.Ю. Студентоцентризм у системі вищої освіти Німеччини [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://docviewer.yandex.ua/?url>.
3. Кулініч О.О. Порівняльний аналіз міжнародного досвіду реалізації права на вищу освіту / О.О. Кулініч // Вісник Запорізького національного університету. – 2010. – № 10. – С. 41-49.
4. Вища освіта України і Болонський процес: навчальний / [Степко М.Ф., Болюбаш Я.Я., Шинкарук В.Д., Грубінко В.В., Бабін І.І.]; за редакцією В.Г. Кременя. – К. : Освіта, 2004. – 384 с.
5. Шиллер В.И. Высшее профессиональное образование: возможности и перспективы / В.И. Шиллер // Социология образования. – 2007. – Т 8. – С. 4-10.



ГЕРАЩЕНКО Д.А., КОСТЕНКО К.В.*

*Харківський національний технічний університет
сільського господарства імені Петра Василенка*

ОСОБЛИВОСТІ МАРКЕТИНГУ В АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВАХ

Конкурентоспроможність підприємства в теорії є концентрованим проявом переваг над конкурентами з точки зору економічної, техніко-технологічної, організаційної, управлінської та інших видів діяльності підприємства. При цьому їх можна виміряти загальними економічними показниками (зниження виробничих витрат, отримання додаткового прибутку, підвищення рівня рентабельності, збільшення ринкової частки та обсягів продажів тощо).

Всі зазначені сфери виробничо-комерційної діяльності підприємства повністю змістовно пов'язані з провадженням маркетингової діяльності. Якщо розглядати в теорії, то маркетинг в найпростішому розумінні являє собою управління виробничо-збутовою діяльністю підприємства з метою не лише отримання прибутку, а й якнайповнішого задоволення потреб споживачів. Маркетингова діяльність на підприємстві базується на використанні основних чотирьох інструментів – товарної, цінової, комунікаційної та збутової політик в комплексі.

* Науковий керівник – Мандич О.В., к.е.н., доцент